

Jeg runder hjørnet til butikken, og ser silhuetten hans bevege seg bort fra meg. Han blir mørk mot sola, og hadde det ikke vært for det helt særegne ganglaget hadde jeg ikke kjent ham igjen. Som en slags parodi på maskulinitet går han alltid så bredbent som mulig, mens føttene nærmest danner en trekant mot asfalten. Slitte converse og utvaskede jeans, varemerket hans. Han beveger seg fort nå, og jeg kan se for meg bekymringsrynkene i panna hans like levende som stiene på et velkjent turkart.

Kanskje de har kranglet. En liten gnist av håp bosetter seg i hjertet. Hvis jeg vil kan jeg fortsatt kjenne lukten av sitronshampoo og peppermynte, akkompagnert av den rungende latteren hans og fingeravtrykkene som satt seg overalt på huden min. Nøyaktig slik det var før det brøt ut en storm av sommer, Prada-parfyme og langt, blondt hår som la alt i ruiner.